

Voor een moordenaar zag William Tapp er op dat moment behoorlijk lullig uit.

Zijn ruige, bruine silhouet van takjes en knisperend gras tekende zich scherp af op de grond. Hij zag eruit als het Moerasmonster. Na een trektocht in de Mojavezon, half lopend, half klauterend over een helling vol losliggende rotsblokken, voelde hij zich uitgedroogd en verdord. Zijn ademhaling was rauw en fluitend, zijn kniebeschermers piepten en kraakten en zijn zwoegende hart had moeite om zijn bloed op de juiste plekken te krijgen.

Zijn sniperuitrusting hielp ook niet echt. Het was een zelfgemaakt camouflagepak met een net vol camouflerende woestijnplanten en lagen geverfde jute, maar het voelde alsof hij verdomme een broeikas aanhad. Kruipen ging moeizaam, rennen was lastig en pissen was, die ene keer dat hij het had geprobeerd, een ramp geweest.

Hij bereikte de top. De lucht was staalblauw. Hij liet zijn rugzak vallen (Cheetos, winegums en een sixpack energiedrankjes met druivensmaak), en pakte zijn apparatuur uit. Vanaf hier was het uitzicht uitzonderlijk; een messcherpe panoramafoto van Nevada met zijn struikgewas en violetkleurige bergen, die zo mee zou kunnen dingen naar een Pulitzerprijs. Tapp had er geen oog voor.

Hij trok de bivakmuts over zijn hoofd en voelde het dorre gras tegen zijn lippen prikken. Hij hurkte en als een smeltende

schaduw ging hij op in het prairielandschap.

Het was nu net alsof William Tapp ophield te bestaan.

‘Kijk uit!’

James Eversman stampte op de rem en de RAV4 slingerde als een speedboot die zijn anker uitgooit. De wereld leek even stil te staan. Zijn veiligheids gordel sneed in zijn schouder en hij proefde bloed. Hij had geen idee of hij met zijn mond op het stuur was geklapt of dat hij gewoon op zijn tong had gebeten.

Zijn vrouw Elle had meer geluk, maar haar reflexen waren dan ook aangescherpt door het drinken van drie koppen koffie per dag. Ze had zich met haar handen opgevangen op het dashboard en haar chocoladebruine haren waren voor haar gezicht gevallen. Ze mompelde iets wat James als ‘godverdering’ in de oren klonk. Soms kwamen haar godslasteringen er niet helemaal lekker uit.

Het was geen botsing maar het voelde wel zo. De geparkeerde politiewagen – een bruin-witte Ford met vuile ramen – had opeens aan het einde van een s-bocht waar je hooguit honderd mocht midden op de weg gestaan. De weg was hier uitgehakt. Aan beide kanten van de rijstrook waren rotswanden die werkten als oogkleppen. Als James een fractie later had geremd, afgeleid was geweest, of harder had gereden, of... Hij duwde die gedachten weg omdat hij er niets mee kon. Hij wist hoe botsingen op de snelweg eruitzagen door de basis-cursus EHBO die hij had gevolgd. Een collega had tijdens die cursus het menselijk lichaam ooit omschreven als ‘opvallend tomaatachtig’.

Toen het bloed terugstroomde naar zijn hoofd en hij de scherpe geur van verschroeide remschijven begon te ruiken, staarde James naar de geparkeerde patrouillewagen van Paiute County die op nog geen zes passen van zijn voorbumper stond. ‘Wow,’ zei hij enigszins verbaasd.

‘Huh.’ Elle veegde de haren uit haar gezicht. ‘Dat was bijna kut.’

‘Inderdaad.’

‘Waarom zou hij midden op de weg zijn gestopt?’

‘Dat weet...’ James had een droge keel gekregen. ‘Nou, daar komt hij aan.’

Hij was een gedrongen hulpsheriff die op een drafje aan kwam lopen. Zijn revolver bungelde op zijn heup en met één hand hield hij zijn grappige, veel te grote, breedgerande hoed op zijn plaats. Het was net een sombrero. Hij kwam aangelopen vanaf de schuine rotswand rechts. Daar zag James een tweede wagen staan die enigszins uit het zicht vlak bij de geoxideerde wand stond. Een vrij nieuwe witte pick-up. Hij leek niet beschadigd, alleen maar leeg. James vroeg zich af: waar is de bestuurder?

‘Ik...’ Elle moest haar lachen inhouden. ‘Ik denk dat Smokey Bear zijn hoed terug wil.’

‘Niet staren.’

Elle zette een Smokey Bear-stem op en zei: ‘*Only u can prevent car accidents.*’

‘Elle, hou alsjeblieft op met staren.’ Hij deed het elektrische raampje omlaag. Het voelde alsof de lucht in een klap werd weggezogen. Zuurstofloze lucht kwam ervoor in de plaats en door de hitte en het alkalistof die hij inademde, kon hij niets meer uitbrengen.

De voetstappen van de hulpsheriff klonken stroperig, alsof het asfalt door de zon aan het smelten was. James haalde voorzichtig adem en probeerde niet te hoesten – hij was zenuwachtig en daar baalde hij van. Toegegeven, dit was een nieuwe ervaring. Hij was zelfs nog nooit eerder aangehouden, wat hij altijd had toegeschreven aan zijn opvallend onopvallende rijstijl. Elle had hem ooit vergeleken met een van die kleine, ronde robotstofzuigers die door rijke mensen gekocht werden. Hoe werden die ook alweer genoemd?

‘O, Jezus.’ De agent probeerde op adem te komen en steunde met een hand op het portier. ‘Ik had mijn lichtbalk aan moeten doen.’

‘Het geeft niet,’ zei James zonder dat hij dat echt meende.

Hij was geschokt door hoe jong de hulpsheriff was. Deze knul was net van school, klein van stuk, zat onder de pukkels, en probeerde een snorretje te laten groeien, zo te beoordelen met pover resultaat.

‘Ik was net... Over deze weg komen drie auto’s per dag, hoogstens. Shit! Sorry.’ Het joch snoof, rechte zijn rug en wees naar de witte pick-up aan de kant van de weg. ‘Er is een... Deze pick-up is hier leeg achtergelaten, in the middle of nowhere. Niet afgesloten en met lopende motor. In het middenvak ligt een geldclip met veertig dollar. Alsof een of andere kerel is uitgestapt om te pissen en nooit is teruggekomen. Gewoon hier achtergelaten op de berm.’

‘Óp de berm?’ Elle keek hem met een scheve blik aan. ‘Misschien was hij iets ín het spoor.’

James liet een vals glimlachje zien.

Dat ontging hulpsheriff Doogie Howser. Hij praatte vreemd; hij legde extra nadruk op het eerste woord van iedere zin zodat alles wat hij zei, leek op het opdreunen van een opsomming tijdens een PowerPointpresentatie. Het was net alsof hij een accent probeerde te verbergen. Hij verontschuldigde zich nog een keer (en nog een keer) en vroeg of ze iemand hadden zien staan liften of langs de weg zien lopen. Natuurlijk hadden ze dat niet. Mosby, het stadje dat het dichtst in de buurt lag, was een smerig zilverstadje dat volgens de hulpsheriff hier ‘elf k’ (waarom gebruikte hij kilometers, vroeg James zich af) ten oosten van lag. Het hier, in deze Marsachtige wereld van rotsen en lucht, achterlaten van een wagen met draaiende motor zou dus behoorlijk vreemd zijn. En waarschijnlijk ook gevaarlijk.

De hulpsheriff zei nog iets wat James dwarszat: ‘Ben je een smeris?’

‘Nee.’ Hij werd compleet verrast door de vraag. ‘Waarom?’

‘Brandweer? Hulpdienst? Beveiliging?’ Het joch keek hem vanonder de rand van die stomme hoed loensend aan met de gewichtigheid van een zwerver. ‘Ik zweer het je, uit een groep burgers pik ik gelijk degene die bij de hulpdienst werkt. Je ziet het aan de ogen. Jij hebt een opletende blik in je ogen.’

James haalde beleefd zijn schouders op. ‘Nee hoor.’
‘Hij heeft een cursus EHBO gevolgd,’ zei Elle. ‘Heel lang geleden.’

‘Nee.’ De hulpsheriff zuchtte. ‘Dat telt niet.’

Zegt de smeris met de sombrero, dacht James. Hij nam aan dat Elle iets gevatters aan het bedenken was, maar hoopte dat ze dat voor zich zou houden. Hij liet het gênante moment passeren en vroeg zo oprecht mogelijk: ‘Wat kan ik doen om te helpen?’

Hulpsheriff Doogie Howser kneep zijn ogen samen. ‘Als jullie hier in de buurt iemand alleen langs de weg zien lopen, oud, verward, of hoe dan ook, bel me dan. Deze woestijn vreet mensen. Ons district is groot en wij zijn een kleine afdeling.’

‘Hoe klein?’

‘Jullie praten met vijftig procent ervan.’

De agent draaide zich met een beleefd afscheidsknikje om en stevende terug naar zijn patrouillewagen, zijn laarzen van krap maat eenenveertig maakten een zuigend geluid op het gesmolten asfalt.

‘En hij bestaat uit ongeveer dertig procent hoed,’ fluisterde Elle.

James knikte afwezig, nadenkend.

Deze woestijn vreet mensen.

Het portier knalde dicht. Het klonk als een pistoolschot. Remlichten lichtten op toen de hulpsheriff zijn wagen van de weg reed en gebaarde dat ze verder moesten rijden. James deed zijn raampje omhoog, schoot langs hem heen en wierp een zijdelingse blik naar rechts op die mysterieuze witte pick-up. Er was niets opvallends aan te zien. De ramen leken door het reflecterende zonlicht in vuur en vlam te staan, waardoor het binnenste niet te zien was. Hij zag in een flits een bumpersticker – MPR, afgedrukt in hoofdletters – en in nog een flits waren ze de pick-up voorbij, weg, weg, voor altijd weg. Even vroeg hij zich vruchteloos af waar MPR voor stond – Mexican Public Radio?

Na enkele bochten kreeg de rotswand scherpere vormen. Hij

stak uit de aarde omhoog als een bot dat door huid breekt. James bekeek iedere schaduw en speurde de vlakke af naar een mensachtige, wandelende gestalte, gewoon voor het geval dat. Hij was geen echte EHBO'er – bij lange na niet – maar hij wist net genoeg om in een crisissituatie van nut te kunnen zijn, en dat hij als verkoper in deze situatie weinig te bieden had.

Elle zuchtte opgelucht. 'Het is maar goed dat je als een Roomba rijdt, schat.'

Hij knikte. *Roomba. Zo worden die robotdingen genoemd.*

Er viel een ongemakkelijke stilte, en de eentonigheid van de weg nam het weer over. Nog even en ze zouden weer de ongelukkige mensen zijn die ze voor deze korte afleiding waren geweest, samen zwijgend onder het eentonige zoeven van de banden op het wegdek. Hij beseftte dat het adrenalinestootje prettig was geweest, en hij hoopte dat er die dag nog een paar zouden volgen, al was het alleen maar om het grote taboeonderwerp in de auto nog wat langer uit de weg te gaan.

'Wil je erover praten?' vroeg hij.

Ze schudde haar hoofd.

Mooi. Hij wilde er ook niet over praten.

Het was een lange rit naar Tulsa en ze waren nog niet op de helft.

Na tien kilometer stopten James en Elle Eversman bij de Mojave Fuel-N-Food om benzine te tanken – het was een rustige plek met benzinepompen uit de jaren zeventig en een hot-doggrill uit diezelfde periode. Boven een paar betonnen picknicktafels en een geparkeerde Jeep uit torende een ivoorkleurig reclamebord dat hen welkom heette binnen Mosby's gemeentegrens (aantal inwoners: 88), en eronder, in een schreeuwerig lettertype: **MARSMANNETJES NEERGESTORT IN ROSWELL TIJDENS HUN ZOEKTOCHT NAAR MOSBY!!!!**

Vijf uitroeptekens, zag James. Vier was niet genoeg.

Hij was te tolerant om een taalnazi te zijn, maar het viel

hem gelijk op. In Californië vertegenwoordigde hij elf lokale radiostations als accountmanager, hoewel zijn zachte handen het handen schudden tot een gênante bezigheid maakten. Niemand vertrouwt een man die niet met zijn handen werkt. Hij had voor een ontmoeting met een belangrijke klant meer dan eens overwogen om zijn handen met staalwol op te ruwen.

‘Denk je dat hij ons in de gaten houdt?’ vroeg Elle onopvallend, terwijl hij bukte om de tankdop te ontgrendelen met de knop naast het stuur en in de schaduw van de overkapping stapte. Hier was de hitte beter te harden, maar de lucht was er nog net zo dik als gelatine.

‘Wie?’

‘De kerel in de Jeep.’ Ze knikte. ‘De zwarte Jeep, daar.’

James gluurde over het dak van de RAV4. Het was een Jeep met verhoogde achterkant. Hij zat onder het stof en stond met een schaamteloze minachting voor de witgekalkte parkeerlijnen naast de Fuel-N-Food. Doordat het zonlicht op het getinte glas viel, waren alleen de contouren te zien van twee hoofdsteunen en een groot, asymmetrisch hoofd dat hen recht aankeek. Het was op zo’n vreemde manier misvormd – *Zou er überhaupt een hoed op passen?* – dat James twee keer moest kijken voordat hij zag dat het om een mens ging. Het bewoog of ademde niet.

James huiverde.

‘Ik voel dat hij naar me kijkt.’ Ze deed het portier op slot en verborg haar gezicht achter haar elleboog. ‘Ik haat het om aangestaard te worden.’

‘Nog twee minuten. Dan zijn we hier weg.’

‘Het verbaast me niets dat ze hier de atoombom hebben uitprobeerde. Deze staat is goed waardeloos.’

Hij knikte. ‘Ik begrijp er niets van dat Mexico het terug wilde.’

Hij koos voor betaling met creditcard. De ouderwetse pompslang was gekanteld en zat vast. Toen hij hem lostrok, zag hij vanuit zijn ooghoek iets bewegen – het hoofd van de zwartejeepman was nu achter het zonovergoten glas aan het

knikken. Het misvormde deel van het silhouet bleek een wal-kietalkie te zijn die hij met zijn worstenvingers tegen zijn oor hield. Hij liet het apparaat zakken en zwaaide zijn portier open. Het maakte een schril, metalen geluid.

Elle zat onderuitgezakt op haar stoel.

James tankte en probeerde er nonchalant uit te zien. Dat lukte van geen kant.

Uit de auto kwam een beer van een kerel. Hij droeg een lange oliejas die als een gordijn om hem heen zwiepte. Hij zou de Marlboro-man kunnen zijn, ware het niet dat hij ook iets van een buitenlander had; hij zag eruit als het soort klootzak dat door James Bond bij zijn poging om een geheime Sovjetbasis binnen te komen zou worden gewurgd. Hij had zijn haar in een zwarte paardenstaart en in zijn ongeveer vijftien centimeter lange baard zaten grijze strepen. Hij trapte zijn portier dicht en kuierde naar de Fuel-N-Food. In zijn hand had hij een zil-verkleurige thermosfles met een fleurig rond teken erop. James kon niet goed zien wat het was.

‘Hello Kitty,’ fluisterde Elle.

‘Wat?’

‘Het is een Hello Kitty-sticker. Op zijn thermosfles.’

‘O.’ James voelde een aanval van darmkramp opkomen. ‘O, móói.’

De Sovjetcowboy passeerde de dubbele deuren van het gebouw zonder naar binnen te gaan. In plaats daarvan ging hij met zijn gezicht naar hen toe onder het reclamebord van Mosby aan een betonnen tafel zitten. Hij zat nu ongeveer zeven meter van hen af en dronk rustig uit zijn stomme thermosfles. De dorre vlakke lag als een schilderij achter hem. Zijn ogen waren weer strak op Elle gericht.

Ze gluurde over de rand van het dashboard en zuchtte.

De benzinepomp tikte als een metronoom. In de pomp raltelde iets alsof er iets kapot was, dus James keek op de grijze display – er was nog maar vier liter in gegaan. Hij gaf geërgerd een klap tegen de pomp en verwachtte dat Elle iets zou opmerken, iets als: *Probeer hem niet uit te dagen, James. Laat het nou*

maar. Probeer niet de held uit te hangen. Dat zal de zaak alleen maar verergeren. Hij wachtte enkele lange seconden met zijn hand op de pomp voordat hij beseftte dat ze niets zou zeggen. Ze wist dat hij een pacifist was. Hij kon een serveerster zelfs niet zonder te blozen vragen om een aangebrand stuk vlees terug naar de keuken te brengen. Toch hoopte hij dat ze het zou zeggen, om lief te zijn, zoals ze soms deed.

‘Ik heb een besluit genomen,’ zei ze.

Hij keek haar weer aan. Ze zat op haar handen op de passagiersstoel, met neergeslagen ogen en samengeknepen lippen. Hij wist dat het onderwerp als een boemerang terug was bij het taboe, en deze keer viel er niet aan te ontkomen. ‘Wat heb je besloten?’ vroeg hij met een oog op de Sovjet.

‘Ik wil niet nog een keer zwanger worden.’

‘Weet je dat zeker?’

‘Ja.’

James proefde opnieuw bloed. Het had tot dan toe nog niet erg gebloed, maar plotseling deed het hem denken aan die snoepjes die fruitsap in je mond spoten als je erop kauwde. De ijzersmaak maakte hem misselijk, maar hij was blij met de afleiding omdat alles beter was dan dit gesprek, op dit moment, over hét. Verdomme, hij zou de Sovjetcowboy nu met alle plezier op zijn bek slaan, alleen maar om wat tijd te winnen.

‘Het spijt me, James.’ Haar kaak trilde. ‘Ik kan het niet meer.’

Hij spuugde in het stof. Helderrood.

De Sovjet nam een slok uit zijn Hello Kitty-thermosfles, sloeg zijn jas open, en kwakte een blad vergeeld papier op de tafel. Hij legde zorgvuldig drie stompe potloden naast elkaar, waaierde er met zijn hand boven en koos de middelste.

‘Wat is hij aan het doen?’ vroeg Elle.

‘Dat maakt niet uit.’ James legde zijn handen op het hete dak van de RAV4 en boog zich naar binnen om haar aan te kunnen kijken. ‘We kunnen weer bijna verder.’

Het geluid van zijn stem werd begeleid door gekras. Net slangen die door dor kreupelhout kronkelden. Het was houts-

kool op papier, een morsecoderap van lange en korte halen. De Sovjet was met grootse gebaren aan het schetsen, zijn paars dooraderde tong hing over zijn baard. Hij is ons aan het tekenen, beseft James. Of misschien alleen Elle.

‘Het is de hoop die me de das om doet,’ zei ze rustig. ‘Denk ik.’

‘Wat bedoel je?’

Ze zuchtte.

‘Wat bedoel je, Elle?’

‘Ik ben doodsbang dat de uitslag van de test positief zal zijn. Ik wálg van die twee roze lijnen. Want om je kapot te voelen moet je eerst gelukkig zijn, en het enige wat ik zie, is een nieuwe miskraam over drie maanden. En in tegenstelling tot jou, James, vind ik het verdomde moeilijk ze keer op keer als een menselijk wezentje te zien.’

Hij haalde zijn handen door zijn zandkleurige haar, dat al futlozer begon te worden terwijl hij nog dertig moest worden. Hij had elk van hun kinderen een naam gegeven en hij kon ze allemaal opnoemen, te beginnen met drie januari’s geleden, nadat ze waren getrouwd – eerst Darby, daarna Jason, vervolgens Adelaide (die bijna de tweede drie maanden had volgemaakt en Elle vergiftigd had met hoop), toen Carrie, toen Ross, toen... Tja, ze hadden bijna allemaal een naam. De laatste, zes weken geleden, leek de druppel te zijn geweest. Dat was het moment dat een uitgeputte Elle had besloten dat ze tot ergernis van James wilde beginnen met het hergebruiken van namen. Het voelde als iets schandalig kils. Als er ook maar een minieme kans was op een menselijk leven, was het geven van een naam wel het minste wat je kon doen.

‘We zullen zorgen dat het lukt.’

‘Dat weet je niet.’

Hij deed het Swahili-accent van haar dokter na: ‘Het ies niet onmogelijk, het ies alleen onwaarschijnlijk.’

‘Klopt. Het krijgen van een baby is onwaarschijnlijk.’ Ze draaide met haar ogen, maar wist een flauw glimlachje op haar gezicht te toveren. ‘Dat onze auto transformeert in een

pratende robot is ook onwaarschijnlijk. Zelfs al is het een Japanse wagen.'

'Nee. Dat is onmogelijk,' zei James. 'Dat je de loterij wint, dát is onwaarschijnlijk.'

'Ook daar durf ik geen vergif op in te nemen.'

'Mensen winnen voortdurend.'

'Bewijs dat dan. Koop een miljoen loten.'

'Natuurlijk.' James wachtte even voordat hij verderging. 'Hebben we het nu over de loterij of over seks?'

Ze lachte niet. De grap bleef zielloos tussen hen in zweven. Ze keek omlaag dus gaf hij haar een kus op haar voorhoofd. Hij rook de geur van groene appels, van de goedkope shampoo die ze in het hotel in Fairview had gebruikt. Hij zag de sproetjes rond haar ogen en de tranen die aan haar wimpers hingen leken net regendruppeltjes.

De benzinepomp tikte – veertig liter.

De Sovjet pakte een ander potlood en speelde er even mee. Daarna schetste hij met kortere halen verder. Hij moest haast wel met de finishing touch bezig zijn. Om de paar seconden stopte hij even om met zijn duim zachte schaduwen aan te brengen. Vervolgens keek hij James met een donkere blik aan, alsof hij wilde zeggen: *Wegwezen*.

James wendde zijn blik niet af en spuugde een klodder stroperig bloed uit. Hij wilde het nu dolgraag tegen de man opnemen, hoe stom dat idee ook was, want dat zou in ieder geval iets zijn. Als hij hier bij het benzinstation af zou rekenen met een klein probleem zou het grote probleem misschien kleiner lijken. Hij had ooit gehoord dat de crisis van de moderne man veroorzaakt werd door het feit dat er vandaag de dag zoveel problemen zijn die niet met een kaakslag opgelost kunnen worden. Aangezien zo'n kaakslag niet bepaald James' ding was, had hij bedacht dat die eigenschap hem uiterst geschikt maakte voor de moderne wereld. Hij was gevoelig, intelligent en kon heel goed luisteren – maar geen van die eigenschappen hielp Elle of hun dode ongebornen kinderen. Op dit moment wilde hij gewoon iemand op zijn bek slaan.

Hij hoorde zijn vaders woorden die zelfs in zijn eigen hoofd volslagen donker en vreemd klonken: *Wees beleefd, wees voorkomend, maar wees bereid om iedereen die je ontmoet te vermoorden.*

De pomp klikte. Vol.

Elles glimlach verdampte. ‘Geloof je al dat optimistische gelul van jou nou echt?’

‘Ja,’ loog hij.

Hij verfrommelde het bonnetje en sloeg het portier zo hard dicht dat het raampje rammelde. Ze wreef met haar handen in haar ogen. Hij liet de motor van zijn immense Toyota razen – er kon bijkans een elftal voetballertjes in vervoerd worden – reed slippend de weg op en gaf plankgas. Daarna deed hij zijn raampje omlaag (‘James, wat doe je nu?’), toeterde en gaf de Sovjetcowboy lichtzinnig de middelvinger.

‘Yés,’ zei hij met een brok in zijn keel. ‘Ik heb het gewoon gedaan.’

Haar adem stokte. ‘Rij nu alsjeblieft snel door.’

Met een maag vol ingeslikt bloed zag hij hoe de man in de achteruitkijkspiegel langzaam veranderde in een stokjesfiguur. Hij had zich omgedraaid om hen achterna te kunnen kijken en had de mysterieuze walkietalkie (shit, James was dat ding helemaal vergeten) weer in zijn hand. Het was te ver om zijn gezichtsuitdrukking te kunnen zien, maar James stelde zich een zelfvoldane grijns voor op dat verweerde gezicht, en hij hoopte dat hij niet net de grootste fout van zijn leven had begaan, in een district met een politiemacht die uit twee man bestond.

Waarom deed ik dat?

‘Schat...’

Hij zag de snelheidsmeter richting de honderdzestig gaan en trapte op de rem. ‘En... dat is het verhaal van hoe ik ervoor heb gezorgd dat we werden vermoord.’

‘Als hij ons achterna komt,’ zei ze, ‘geef ik je een dreun.’

De Sovjetcowboy kwam hen niet achterna, wat op de een of andere manier erger was. Ze waren voorbij Mosby’s gemeen-

tegens geracet en waren drie kilometer in de woestijn toen de radio van de Toyota, die de laatste zestig kilometer slechts geruis had voortgebracht, begon te knetteren. En ze hoorden een stem.

De portofoon van William Tapp knetterde ten teken dat er een verbinding was.

Hij was Cheetos aan het eten. Met een chirurgische tang bracht hij ze naar zijn mond zodat zijn vingers niet onder het oranje spul kwamen te zitten. Dit was nummer achttien (uit gewoonte telde hij dingen, daar kon hij niets aan doen). Normaal gesproken zaten er in een zak iets van honderddertig Cheetos, maar de laatste tijd was het gemiddelde gezakt tot rond de honderdvijftien, en vorig jaar waren het er zelfs een keer honderdvier. Hij schreef het toe aan de beroerde economie.

Had hij al een beslissing genomen over het Californische stel in de gele Toyota?

Nee.

Voordat hij wat in zijn microfoon zei, legde hij nummer negentien op zijn tong. Daar zou het speeksel opzuigen en opzwellen tot een zachte klont die hij dan in zijn geheel zou doorslikken.

James en Elle verstonden slechts twee flarden. Ze kwamen midden uit een zin en klonken merkwaardig. Het was net alsof je bij een oude analoge tv naar een kanaal aan het zoeken was. De eerste flard klonk als ‘nog vier uur’. De tweede als ‘black eye’, dat als één woord werd uitgesproken. Daarna bereikte het

geknetter een scherpe piek en de statische oprisping verdween als na een blikseminslag, hen in verbijsterde stilte achterlatend.

Elle draaide aan de volumeknop. ‘Was dat...?’

‘Nee.’ James was ervan overtuigd dat het niet de stem van de Sovjet was. Het klopte niet. Het was de iele, zwakke stem van iemand met beschadigde stembanden en weinig lucht in zijn longen. Het leek ook alsof de spreker iets in zijn mond had waar zijn tong behoorlijk druk mee was – een snoepje of zoiets. Hij herinnerde zich dat hij ooit had gehoord dat Abraham Lincoln een raspand, iel stemmetje had dat absoluut niet paste bij zijn formidabele persoonlijkheid, en om de een of andere reden was dit precies zoals de stem op de radio had geklonken. Ja, Abraham Lincoln. De geest van de populairste republikein uit de geschiedenis was net te horen geweest op 92.7 FM en had hun de stuipen op het lijf gejaagd.

‘Het zou een praatprogramma kunnen zijn,’ zei James zonder enige overtuiging.

‘Nog vier uur,’ zei Elle. ‘En wat dan?’

‘Ik weet het niet.’

‘Waar zullen we over vier uur zijn?’

‘In Arizona.’ Hij keek op het gps-scherm op het dashboard. ‘Tegen die tijd zal het donker zijn. Over een halfuur zijn we op de snelweg en vanaf daar gaan we in een rechte lijn over de Rockies. We laten deze nachtmerrieplek ver, ver achter ons. Afgesproken?’

Ze knikte met bleke wangen.

Hij versnelde. ‘Gaat het?’

‘Wie... wie laat hier nou een goede auto achter?’ Haar stem klonk mat, als een zombie. ‘Met een geldklem met veertig dollar, vijftien kilometer van de bewoonde wereld, als het buiten achtendertig graden is?’

James was dat leuke voorval helemaal vergeten. Er waren talloze verklaringen mogelijk, maar geen daarvan was bepaald overtuigend. Hij richtte zijn aandacht op de weg die door het landschap golfde. Toen ze de uitlopers van de bergen hadden bereikt werd het terrein ruwer. Het leek op verfrommeld pa-

pier, met vreemde aardlagen die als traptreden op elkaar lagen. Het enige wat hen eraan herinnerde dat ze niet op Mars waren, waren de yucca's die als kromme vogelverschrikkers her en der in het landschap stonden. Als je er lang genoeg naar keek, zou je zweren dat je er een paar van zag lopen.

Elle keek naar het langsschietende landschap. Ze was weggezakt in een van haar droomtoestanden; in haar ogen zag hij wat hij haar duizendmeter-fotografenblik had genoemd. De *Sacramento Journal* had haar ooit op nummer twee gezet van de lijst met twintig lokale kunstenaars die het waard waren om in de gaten te houden. James had die pagina ingelijst opgehangen in de eetkamer van hun huis in Californië, en die stond nu met al hun andere bezittingen in een bruine doos op de achterbank te rammelen. Het was een artikel van vier jaar geleden. Haar camera's had ze inmiddels op eBay verkocht.

'Maak je geen zorgen,' zei James. 'Ik heb heel veel horrorfilms gezien. In woestijnen gebeurt nóóit iets ernstigs.'

Ze grinnikte.

Hij controleerde of de zenderzoeker helemaal naar links stond. Als je een signaal opving, kwam dat normaal gesproken van een lokaal tv-station. Misschien was dat het. Een deel van hem wilde verder scannen, voor het geval er meer intrigerende aanwijzingen waren, maar eigenlijk was het slechts afleiding. Doorrijden was nu het belangrijkste, om pas te stoppen als ze volgens schema Flagstaff, Arizona, hadden bereikt. Hij besefte grimmig dat ze daar nu zouden zijn geweest als ze niet zo'n honderdvijftig kilometer de nucleaire woestijnen in waren gereden om naar Elles stompzinnige toeristenval, het Gore Museum, te gaan.

'O, shit,' zei ze.

Hij zag het ook. Aan het einde van een lang, recht stuk weg stond een rode wegversperring te schemeren achter een gordijn van trillende, verzengende luchtlagen. Na ongeveer dertig seconden losten de luchtspiegelingen op en verscheen er een joekel van een waarschuwbord met tonnen ernaast. Op het bord stond in grote letters: ROTSVERSCHUIVING OMLEIDING.

Hij had bijna een mep op het stuur gegeven maar hield zich in; hij moest in ieder geval omwille van Elle kalm over zien te komen. Hij had haar die dag al genoeg ellende bezorgd.

‘Het is nu officieel.’ Ze sloeg haar armen over elkaar. ‘Ik haat deze plek.’

‘Er is in ieder geval een omleiding,’ zei hij. ‘We hoeven dus niet om te keren en langs die kerel te rijden die ik net de mid-delvinger heb gegeven.’

‘Dat durf je toch niet.’

‘Ik weet het nog beter gemaakt.’ Hij naderde de wegver-sperring en remde af. ‘In iedere stad waar we langskomen, zoek ik de engste persoon op die daar is en jaag hem op stang. Tegen de tijd dat we bij ons nieuwe huis zijn, hebben we een polonaise van moordenaars achter ons aan.’

‘Ons nieuwe huis,’ zei ze met een voorzichtig glimlachje. ‘Echt, geloof me, niets klinkt me beter in de oren.’

Hij raakte haar hand aan.

Het huis was nog niet van hen. Voor hun banen gold het-zelfde.

Hij stuurde met gierende banden de omleidingsweg op. Na uren van stroperig asfalt was de onverharde weg een tanden-klapperende schok. De weg zelf leek best wel goed – gewoon een bochtige oprit die omzoomd werd door zandstenen pijlers en rotspartijen – maar hij wist dat hij zich anders zou voelen als de Toyota het hier in the middle of nowhere zou begeven. Het was duidelijk dat ze door de rotsverschuiving op de pas geen keuze hadden, maar toch voelde hij zich een personage in de beginscène van een horrorfilm die door een geërgerd publiek werd bekogeld met popcorn: *Rij daar niet in, stelletje idioten!*

Hij stampte op het gaspedaal en versnelde.

Elle ging overeind zitten om in de achteruitkijkspiegel te kunnen kijken, alsof ze verwachtte dat de zwarte Jeep achter hen zou opduiken. ‘Nog vier uur,’ fluisterde ze cryptisch, als een waarzegger. ‘Black eye.’

Hij ging nog harder rijden.

Na tien minuten van haarspeldbochten opende het landschap zich opnieuw en het uitzicht werd plotseling weidser en weidser. Ze waren aangekomen op de rand van een kilometers brede vlakke die naar beneden wegliep en de vorm had van een vissenkom doordat ze aan alle kanten werd omgeven door roestkleurige rotsformaties.

Het zag eruit als een ingelijst schilderij van een oeroude krater. Hun omleidingsweg liep kaarsrecht als een haarscheiding naar beneden door de vlakke en deelde de vallei in tweeën. Op de bodem doorkruiste hij een opgedroogde rivierbedding. Daarna kroop hij aan de andere kant weer omhoog. Het is me de omweg wel, dacht hij. Tegen de tijd dat hij terugbuigt zullen we al in Mexico zijn.

Elle schoot naar voren alsof ze werd geëlektrocuteerd en maakte met haar wijsvinger steekbewegingen. James stampte op de rem. ‘Wat is er?’

‘Zie je hem?’

‘Wie moet ik zien?’

‘Zeg me dat ik niet gek ben. Zie je hem niet?’ Haar stem sloeg over.

Hij volgde met samengeknepen ogen tegen de withete zon haar wijsvinger die recht vooruitwees. Hij had de RAV4 helemaal tot stilstand gebracht, wat hem een bijzonder onrustig gevoel gaf – het zou heel goed kunnen dat de Sovjetcowboy hen op dat moment in zijn spuuglelijke zwarte Jeep aan het achtervolgen was. Dat was zijn voornaamste zorg. Die donkere schaduw zou ieder moment achter hen op kunnen duiken, zonder dat er hier getuigen waren.

Hij zuchtte. ‘Lief, het enige wat ik zie is woestijn.’

‘Kijk nou maar. Dan zie je hem wel.’ Door het geronk van de motor klonk haar stem als gefluister. Hij zag dat haar vinger trilde en ook de manier waarop ze ‘hem’ zei maakte hem bang. Alsof ze het over de duivel had, of zoiets. De raampjes van de Toyota maakten piepende en knallende geluiden die

de stilte uiteen deden spatten alsof de luchtdruk buiten plotseling verlaagd werd. De stank was ook terug. Het was hem opgevallen dat deze woestenij de laatste honderdvijftig kilometer een unieke geur had – de geur van buskruit dat wordt gebruikt om rotsen te laten springen, vermengd met de stank van het getijdewater aan de kust. Hij rook het nu weer in de gerecyclede lucht van de airconditioning en voelde zich misselijk worden.

‘Je hebt een bril nodig,’ zei ze, wat niet geheel onwaar was. ‘Ik zie hem.’

Hij of zij (of het) was een kleine gedaante die enkele honderden meters verderop in de krater zonder op of om te kijken de weg volgde. Met gebogen hoofd en zijn armen recht vooruit viel hij nagenoeg weg in het weidse landschap om hem heen. Misschien een lifter, hoewel James niet kon geloven dat iemand zo stom kon zijn om hier in zijn eentje te gaan lopen. De zon zou binnen een uur al het vocht uit je mond laten verdwijnen. Binnen twee uur zouden je oogleden schuurpapier zijn. Binnen drie uur sta je op de rand van krankzinnigheid en flirt je met de dood.

Hij streek met zijn tong langs zijn pijnlijk gezwollen lip. Zou dit de pick-upkerel kunnen zijn?

‘Shady Slope Road,’ zei Elle.

‘Wat?’

Ze wees op een stuk hout dat aan de kant van de weg lag. De letters waren met een pook of een gloeiend stuk ijzer in het gebleekte hout gebrand. Het handschrift had iets vreemd kinderlijks, met overdreven krullen, en waar het hout taps toeliep, waren de letters heel dicht op elkaar geschreven.

Ze snoof. ‘Dit is helemaal niet onheilspellend.’

‘Nee, totaal niet.’

Nou, we kunnen hier in elk geval niet omkeren, besloot hij.

Dus gaf hij gas en reed verder de omleidingsweg af waarvan ze nu wisten dat de naam ervan Shady Slope Road was, maar hij was allesbehalve schaduwrijk en verdiende nauwelijks het predicaat weg. Ze konden de man nu door de voorruit zien.

Toen ze de kraterrand passeerden en aan hun afdaling begonnen, werd hij langzaamaan groter.

Het deed James denken aan een achtbaan – dat laatste moment van rust boven aan de eerste helling, en dan het moment dat je niet meer terug kunt. Ze schoten omlaag en de weg werd nog ruwer. Kluiten aarde vlogen in het rond, de vering werd zwaar op de proef gesteld, en het pedaal onder zijn voet trilde. Stenen ketsten tegen het chassis. Op de achterbank schudde de boekenkast met veel lawaai.

James merkte dat hij zijn aandacht op de man in de verte richtte en niet op de weg. Hij voelde zijn teergevoelige hart als een gek tekeergaan. Wat als de man echt hulp nodig had? Hij kon hier wel zijn gestrand. Het zou moreel gezien fout zijn om gewoon langs hem heen te rijden zonder hulp aan te bieden. Ja toch? Hij herinnerde zich de woorden van de hulpsheriff en kon een nerveus lachje nauwelijks onderdrukken. *Dat is een lange wandeling alleen maar om te gaan pissen, makker.*

‘Mount St. Helensachtig,’ zei Elle.

Hij negeerde haar.

‘Je hebt niet gelachen,’ zei ze. ‘Je lachte altijd.’

Thuis in Sacramento hadden ze er geen enkel idee van gehad dat hun buurman handelde in speed (hij was een zogenaamde speedbaron) totdat ze wakker werden doordat rooksluizen onder hun slaapkamerdeur door kwamen. Het lab was geëxplodeerd op zo’n manier dat een vuurbal van de zijkant hun woonkamer in was geschoten. De brandweercommandant had de explosie naderhand vergeleken met de iconische vulkaanuitbarsting van 1980 in de staat Washington. Ondanks het feit dat er weinig grappigs aan was – de oude man met snor had na het onderzoek simpelweg opgemerkt dat de ontploffing die de vuurbal had veroorzaakt ‘Mount St. Helensachtige’ proporties had gehad – had James er om de een of andere reden om gelachen tot de tranen over zijn wangen biggelden. En zij ook. Een inktzwarte, daverende lach. Ze moeten er krankzinnig hebben uitgezien; twee mensen van in de twintig die zich kapotlachten om een ongeluk dat hun huis had verwoest en hun buurman

had gedood. Soms kwamen vreselijk en dolkomisch op een vreemd moment samen.

Hij ontspande en grijnsde. ‘De explosie lijkt op de... Mount St. Helens-uitbarsting.’

Ze grinnikte.

Ze reden opnieuw door een kuil in de weg. De motor maakte een knallend geluid, alsof er een staalkabel was geknapt. De dozen en huisraad op de achterbank schoven krakend heen en weer. Hij remde en hoopte dat er geen band was gesprongen. Niet hier, niet nu.

Hij liet de wagen uitrollen tot ongeveer twintig meter achter de man die nog steeds zonder op of om te kijken aan de wandel was. Hij droeg een spijkerbroek en een vaalgeel jack – en toen zag James nog iets anders. Iets wat in witte letters op de rug van het jack stond en wat het bloed in zijn aderen deed stollen.

‘MPR,’ zei Elle. ‘Waar staat dat voor?’

Hij slikte. ‘Geen idee.’

De bumpersticker op de pick-up was haar eerder die dag niet opgevallen. Hij hield er niet van om dingen voor haar achter te houden, maar kon zich er niet toe brengen het haar te vertellen.

MPR.

Het was ook vreemd dat hulpsheriff Doogie Howsers mysterieuze wandelaar zich niet omdraaide om te kijken naar de wagen die met draaiende motor achter hem stond. Hij moet hen naderbij hebben horen komen. Hij moet het motorge-ronk hebben gehoord, de klappen als de wagen door de kuilen reed, het geknars van het steenslag onder de banden, iets. Hij bleef gewoon doorlopen langs Shady Slope Road, met gebogen hoofd, eenzaam en verdoofd. Zijn gezicht was niet te zien. Hij hield iets in zijn vooruitgestoken, licht bevende hand.

James kon niet zien wat het was. ‘Wat heeft hij in zijn hand?’

‘Een mobieltje.’ Vanaf haar plaats had ze een beter zicht. ‘Het lijkt erop dat hij een signaal probeert op te vangen.’ Ze haalde haar eigen telefoon, een oud, beschadigd Samsung-re-likwie, uit haar tasje en sloeg hem open.